

20. Ο ΑΚΑΜΑΤΗΣ

Η ΛΑ ΦΟΡΑ ἔναν καιρὸ ἦταν ἕνας τεμπέλης, μὰ τί τεμπέλης! Ἀκόμα καὶ ἡ μάνα του τὸν βαρέθηκε καὶ ὅλη μέρα τὸν μάλωνε :

— Βρὲ ἀχάρευτε, βρὲ τεμπέλη!
Βγάψε, τὸ ὄνομά του, ὁ Τεμπέλο-Γιάννης!

Εἶδε καὶ ἀπόειδε καὶ αὐτός, παίρνει τὰ μάτια του καὶ φεύγει.

— Πάω νὰ βρῶ τὴν ψυχή μου, εἶπε στὴ μάνα του.

Παίρνει δρόμο, ἀφήνει δρόμο, κουράστηκε. Κάθισε λίγο νὰ ξεκουραστῇ.

Νὰ καὶ ἔρχεται ἕνας ἄνθρωπος. Τὸν ρωτᾷ τί ἔχει, γιατί φεύγει ἀπὸ τὸ σπίτι του καὶ ὁ τεμπέλης εἶπε τὴν ἱστορία του.

— Μὴ σέ νοιάζει, τοῦ λέει ὁ ἄνθρωπος. Νὰ ρθῆς μαζί μου. Ἐντεκα μῆνες θὰ τρῶς καὶ θὰ πίνης δωρεάν, ἀλλὰ τὸν δωδέκατο μῆνα θὰ τὸν δουλέψης καὶ θὰ κάνης ὅ,τι θὰ σοῦ λέγω ἐγώ.

— Μπράβο, λέει ὁ τεμπέλης, καλὴ δουλειά. Θὰ ρθῶ μαζί σου.

Ἔτσι καὶ ἔγινε. Ἐντεκα μῆνες ὁ τεμπέλο-Γιάννης ἔτρωγε καὶ ἔπινε τζάμπα! Ἀμα ἔφτασε ὁμῶς ὁ δωδέκατος μῆνας, πῆγε ὁ ἄνθρωπος στὰ σφαγεία καὶ διάταξε νὰ σφάζουν ἕνα βόδι, ἀλλὰ νὰ ἀφήσουν ἀκέραιο τὸ δέρμα του. Πῆρε ὕστερα τὸ δέρμα τοῦ βοδιοῦ καὶ πῆγε σπίτι του. Λέει τώρα στὸν τεμπέλη:

— Ἔσύ, Γιάννη, θὰ μπῆς μέσα στὸ δερμάτι καὶ ἐμεῖς θὰ σέ

πᾶμε μακριὰ στὸ βουνό. Ἐκεῖ θὰ σ' ἀφήσουμε καὶ θὰ ῥθῶν τὰ ὄρνια, νομίζοντας πὼς εἶναι βόδι καὶ θὰ σ' ἀνεβάσουν στὴν κορφὴ τοῦ βουνοῦ. Θὰ σ' ἔχω δώσει μαζί σου καὶ ἕνα μαχαιράκι καὶ μόλις σ' ἀφήσουν τὰ ὄρνια κάτω, θὰ τρυπήσης τὸ δερμάτι καὶ θὰ βγάς ἔξω καὶ θὰ κάνης ὅ,τι σοῦ λέμε ἐμεῖς ἀποκάτω.

Ἐκεῖ ψηλά εἶναι καὶ ἕνας μεγάλος πύργος. Μπαίνει λοιπὸν μέσα στὸ δερμάτι ὁ Τεμπελογιάννης, τὸν πᾶνε κάτω ἀπ' τὸ βουνὸ καὶ τὸν ἀφήνουν ἐκεῖ. Αὐτοὶ πῆγαν κάπου ἐκεῖ κοντὰ καὶ κρύφτηκαν.

Κατεβαίνουν τότε τὰ ὄρνια, νομίζοντας πὼς εἶναι βόδι σκοτωμένο, ἀρπάζουν τὸ δερμάτι μὲ τὰ νύχια τους καὶ τ' ἀνεβάζουν στὴν κορφὴ τοῦ βουνοῦ.

Μόλις τὰ ὄρνια τὸν ἀφήκαν κάτω καὶ κατέλαβε πὼς τὰ πόδια του πατοῦσαν στὸ στέριο, σκίζει τὸ δερμάτι μὲ τὸ μαχαίρι καὶ βγαίνει ἔξω, δίδωγει καὶ τὰ ὄρνια. Ἐρχονται ἀποκάτω οἱ ἄλλοι καὶ τοῦ φωνάζουν :

— Ὅ, τι βροῖσκες, ρίχνε το κάτω.

Εἶχε ἐκεῖ πέρα θησαυρὸ! διαμάντια, φλουριά, μαργαριτάρια. Ἐπαιρνε λοιπὸν αὐτὸς μὲ τὶς χουφτές του καὶ τὰ πετοῦσε κάτω. Γέμιζαν αὐτοὶ ἀποκάτω τσουβάλια.

Στὸ τέλος πιά, ἅμα ἐχόρτασαν, τοῦ λέει ὁ ἄνθρωπος :

— Ἄντε, φτάνει πιά. Ἐμεῖς θὰ πᾶμε τώρα νὰ τ' ἀφήσωμε στὸ σπίτι καὶ θὰ ρθῶμε νὰ σέ πάρωμε.

Ἄλλὰ πῶς : Καλὰ τὸν ἀνεβασσαν ἀπάνω τὰ ὄρνια, ἀλλὰ πῶς θὰ κατέβαινε :

Περίμενε καὶ αὐτός, περίμενε... Παῦ νὰ φανοῦν αὐτοὶ! Πέρασαν δυὸ - τρεῖς μέρες, μαύρισε τὸ μάτι τοῦ ἀνθρώπου ἀπὸ τὴν πείνα.

Ἐκεῖ ποὺ συλλογιόταν τὴ μοῖρα του, βλέπει ἔξαφνα μπροστά του ἕνα λαγὸ. Πάει νὰ τὸν πιάσῃ, ξεφεύγει ὁ λαγός. Τὸν κυνηγáει ἀπ' ἐδῶ, τὸν κυνηγáει ἀπ' ἐκεῖ. γόνετα ὁ λαγός σὲ μιὰ τρύπα. Ἀπὸ πίσω του θὰ πάω, λέει, καὶ ἀρχίζει νὰ μεγαλώνη τὴν τρύπα μὲ τὰ χέρια του. Μπροστὰ ὁ λαγός, πίσω αὐτός. Δῶς του καὶ ἔσκαβε μὲ τὰ χέρια του. Τέλος βρέθηκε μέσα στὸν πύργο. Ὁ λαγός γάθηκε.

Ἐκεῖ πού τριγυρνοῦσε μέσ' στὸν πύργο, βρέθηκε στὴν κουζίνα. Στὴ φωτιά ἔβραζε σ' ἓνα μεγάλο καζάνι φαγητό. Ἄλλο πού δὲν ἤθελε κι αὐτός. Ρίχνεται μὲ τὰ μούτρα στὸ φαί. Χόρτασε καλὰ κ' ὕστερα βρῆκε μιὰ τρύπα στὸν τοῦχο καὶ πῆγε καὶ κρύφτηκε.

Πάει νὰ τὸν πιάση, ξεφούγει ὁ λαγός...

Σ' αὐτὸν τὸν πύργο καθόταν ἓνας δράκος. Ὅταν πῆγε στὴν κουζίνα γιὰ νὰ φάη, κατάλαβε πὼς λείπει τὸ φαί κι ἄρχισε νὰ φωνάζει:

— Ὅποιος ἔφαγε τὸ φαί, ἄς βγῆ. Νὰ μὴ φοβᾶται. Δὲν θὰ τὸν κάνω τίποτα. Θὰ τὸν κάνω ἀδερφό μου. Θέλω νὰ τὸν ἔχω γιὰ συντροφιά.

Ξεθάρρεψε λοιπὸν κι ὁ Τεμπελογιάννης καὶ βγῆκε ἀπὸ τὴν τρύπα του. Πάει καὶ βρῆκε τὸ δράκο. Ἦταν πολὺ γέρος καὶ καθόταν σὲ μιὰ κάμαρα. Τὰ γένηα του ἔφταναν μέχρι τὰ γόνατά του.

Μόλις τὸν εἶδε ὁ δράκος, ἔκανε χαρὲς μεγάλες πού θὰ εἶχε πιά συντροφιά.

— Ὅλα ὅσα εἶναι μέσα στὸν πύργο εἶναι δικά σου, τοῦ εἶπεν ὁ δράκος. Κάτω στὸ ὑπόγειο εἶναι δώδεκα κάμαρες. Νά, πάρε καὶ τὰ κλειδιά, νὰ πᾶς νὰ τὶς ἀνοίξεις. Τοῦ ἔδωκε ὅμως ἔντεκα κλειδιά.

Αὐτὸς δὲν τὸ κατάλαβε. Παίρνει τὰ κλειδιά κι ἀνοίγει μιὰ - μιὰ τὶς ἔντεκα κάμαρες. Τί νὰ δῆ! Διαμάντια, μαργαριτάρια, φλουριά, γεμάτες μέχρι τὴν πόρτα! Πάει καὶ στὴν τελευταία κάμαρα, βλέπει πού δὲν εἶχε κλειδί νὰ τὴν ἀνοίξη. Σηκώνεται καὶ πάει στὸ δράκο.

— Ἐσύ μ' ἐμπιστεύτηκες ὅλο τὸν πύργο μὲ τόσο θησαυρὸ κ' ἓνα κλειδί δὲ μου ἔδωκες, τοῦ λέει. Γιατί δὲ μου δίνεις τὸ κλειδί τῆς τελευταίας κάμαρας;

— Ἐκεῖ μέσα ἐγὼ ἔπαθα, τοῦ λέει ὁ δράκος, καὶ δὲ θέλω νὰ πάθης κ' ἐσύ.

Ὅσο περνοῦσαν οἱ μέρες, τόσο ἐγίνονταν πὺ πολὺ φίλοι. Μιὰ μέρα ἐκεῖ πού τὸν χτένιζε, ὁ δράκος ἀποκοιμήθηκε.

Ἐἶχε τὸ κλειδί τῆς τελευταίας κάμαρας κάτω ἀπὸ τὰ γένηα του δεμένο. Κάνει ὁ Τεμπελογιάννης νὰ τὸ λύση καὶ νὰ τὸ πάρῃ, ζύπνησε ὁ δράκος.

— Ἐγὼ ἔπαθα σ' αὐτὴ τὴν κάμαρα: γι' αὐτὸ δὲ σοῦ τὸ 'δυνα τὸ κλειδί. Μὰ ἀφοῦ καλὰ καὶ σώνει θέλεις νὰ πᾶς σ' αὐτὴ τὴν κάμαρα, σοῦ λέγω πὼς δὲν ἔχει ἐκεῖ μέσα τίποτα. Ἐχει μονάχα τρία παράθυρα καὶ μιὰ δεξαμενὴ στὴ μέση. Στὴν ἄκρη ἔχει τρεῖς καμαροῦλες. Θὰ μιπῆς μέσα καὶ νὰ κρυφτῆς σὲ μιὰ γωνιά. Κατὰ τὸ βράδυ θ' ἀκούσης θόρυβο κ' εὐθὺς τρία περιστέρια: ἓνα ἀπὸ κάθε παράθυρο, θὰ μποῦν μέσα στὴν κάμαρα. Θὰ βουτήξουν στὴ δεξαμενὴ κ' ὕστερα θὰ πᾶνε μέσα στὶς καμαροῦλες καὶ θὰ γίνουν κοπέλλες, θὰ βγάλουν τὰ ροῦχα τους, θὰ τὰ βάλουν στὴν ἄκρη καὶ θὰ βουτήξουν πάλι στὸ νερό. Αὐτὲς εἶναι νεράιδες. Ἄμα μπορέσης καὶ πάρῃς τὸ ποικάμισο τῆς μιανῆς

χωρίς να σέ πάρουν είδηση, καλά. Άλλωθς θα πάθης μεγαλύτερο κακό, όπως τὸ ἔπαθα κ' ἐγώ.

— Καλά, λέει αὐτός.

Παίρνει τὸ κλειδί καὶ πάει κι ἀνοίγει τὴν κάμαρα. Μπαίνει μέσα καὶ κρύβεται σὲ μιὰ γωνιά καὶ περιμένει.

“Αἰμα βράδιασε, ἀκούστηκε ἡ βοή πὺ ἔρχονταν τὰ τρία περιστερία, ἕνα ἀπὸ κάθε παράθυρο. Βουτῶν στὴ δεξαμενὴ καὶ ὑστερα μπαίνουν καθένα στὴν καμαρούλα του καὶ βγαίνουν ἀπὸ κεῖ τρεῖς κοπέλλες πολὺ ὄμορφες. Βγάζουν τὰ ροῦχα τους, τὰ πετοῦν σὲ μιὰ γωνιά καὶ ξαναβουτῶν μέσα στὸ νερό. Γέλια, τραγοῦδια, φωνές πιά, μὰ τί νὰ σὰς πῶ!

Σηκώνεται τότε σιγά-σιγά ὁ Τεμπελογιάννης καὶ παίρνει τὸ πουκάμισο μιανῆς. Αὐτές, τέτοια παλαβομαῖρα πὺ εἶχαν, πὺ νὰ τὸν πάρουν εἶδηση! Τὸ πῆρε τὸ πουκάμισο καὶ ξανακρύφθηκε.

Μόλις ἄρχισε νὰ ξημερώνη, οἱ νεράιδες βγήκαν ἀπ' τὸ νερό, νὰ ἑτοιμασθῶν γιὰ νὰ φύγουν. Πᾶν νὰ βάλουν τὰ ροῦχα τους, ψάχνει ἡ πιὸ μικρὴ καὶ πιὸ ὄμορφη γιὰ τὸ πουκάμισό της. τίποτα! Τὸ γυρεύει ἐδῶ, τὸ γυρεύει ἐκεῖ, γυρίζει ἐδῶ, γυρίζει ἐκεῖ, τίποτα! Ἡ ὥρα περνοῦσε κι αὐτές ἔπρεπε νὰ φύγουν.

Ντύθηκαν οἱ ἄλλες δύο, ἔγιναν περισσότερα καὶ ἔφυγαν. Ἐμεινε ἡ μικρότερη μοναχὴ μέσα στὴν κάμαρα.

Βγαίνει τότε ὁ Τεμπέλης ἀπὸ τὴν τρύπα ὅπου εἶχε κρυφτῆ καὶ τῆς δείχνει τὸ πουκάμισό της. Ἡ νεράιδα δὲν μπορεῖ πιά νὰ φύγη. Πάει ὁ Τεμπέλης στὸ δράκο κ' ἡ νεράιδα μαζί. Πάφνει ὁ δράκος τὸ πουκάμισο τῆς νεράιδας καὶ τὸ κρύβει μέσα σ' ἕνα σιδερένιο σεντούκι, τὸ κλειδώνει καλά καὶ βάζει τὸ κλειδί κάτω ἀπὸ τὰ γένεια του. Τὸ ἔδεσε στὰ γένεια του δηλαδὴ γιὰ νὰ μὴ μπορῆ ἡ νεράιδα νὰ πάρη τὸ πουκάμισό της καὶ νὰ φύγη.

Ζοῦσαν ἔτσι κ' οἱ τρεῖς πολὺ ὄμορφα.

Ὁ βασιλιάς τῆς χώρας αὐτῆς ἄκουσε πὺς στὸν πύργο τοῦ δράκου ζῆ μιὰ πολὺ ὄμορφη νεράιδα κ' ἤθελε νὰ τὴν δῆ. Τί νὰ κάνη, τί νὰ κάνη, σκέφθηκε νὰ κάνη ἕνα τραπέζι σ' ὅλες τὶς γυναῖκες τῆς πολιτείας. Τὶς προσκαλοῦσε κατὰ ἡλικίας. Ἄμα ἦρθε κ' ἡ μέρα πὺ θὰ ἔτρωγαν οἱ κοπέλλες, κοιτάζει ὁ βασι-

λιάς νὰ ἰδῆ τὴ νεράιδα, κοιτάζει, τίποτα. Στέλνει λοιπὸν καὶ τὴν φωνάζει :

— Γιατί δὲν ἦρθες στὸ τραπέζι πὺ σὲ κάλεσα ; τῆς λέει.
— Ἐμ, δὲν μ' ἀφήνει ὁ ἄντρας μου. Πῆρε τὸ πουκάμισό μου καὶ δὲ μπορῶ νὰ βγῶ ἔξω.

Φωνάζει λοιπὸν τὸν ἀνθρωπο ὁ βασιλιάς. τὸν φοβέριξε πὺς θὰ τὸν σκοτώσῃ, μόνο νὰ πάη γρήγορα καὶ νὰ δώσῃ στὴ γυναῖκα του τὸ πουκάμισο.

Τί νὰ κάνη λοιπὸν αὐτός ; Πάει στὸ δράκο, παίρνει τὸ πουκάμισο καὶ τὸ δίνει στὴ γυναῖκα του.

Αὐτὴ μόλις τὸ πῆρε, τὸ βάζει γρήγορα-γρήγορα, γίνεται πάλι περισσότερὴ καὶ πέταξε. Προτοῦ φύγη, κάθησε στὸ μπαλκόνι τοῦ πύργου καὶ εἶπε :

— Ἄν εἶναι ἄντρας μου καὶ μ' ἀγαπᾷ, ἄς ἔρθῃ στὸ Γκιουνγορμέζ ὄρασί, (δηλαδὴ στὸν κάμπο πὺ ὁ ἥλιος δὲν βασιλεύει ποτέ), νὰ μὲ βρῆ.

Κ' ὑστερα χάθηκε.

Σηκώνεται λοιπὸν ὁ Τεμπελογιάννης μας. ἀπο/αιρετῆ τὸ δράκο καὶ ξεκινάει νὰ βρῆ τὴ γυναῖκα του.

Περπάτησε, περπάτησε, βρῖσκει τρεῖς ἀνθρώπους πὺ μά-λῶνουν.

— Βρέ, τί πάθατε ; γιατί μαλώνετε ;

— Νά, μὰς ἄφησε τρία πράματα ὁ πατέρας μας καὶ μαλώνομε ποιός θὰ τὰ πάρη.

— Ἐμ, τί πράματα εἶναι αὐτά ;

— Νά, τὸ ἕνα εἶναι αὐτὸ τὸ σπαθάκι. Ὅ,τι πῆς, τὸ κάνει. Τὸ διατάζουν λοιπὸν νὰ πάη στὸ βουνό καὶ σὲ μισὴ ὥρα νὰ γυρίσῃ μὲ τρεῖς λαγούς καρφωμένους. Ἐτσι καὶ ἔγινε. Σὲ μισὴ ὥρα τὸ σπαθάκι εἶχε γυρίσει μὲ τοὺς λαγούς καρφωμένους.

— Μπᾶ, δὲν εἶναι σπουδαῖο πράμα, λέει ὁ Τεμπελογιάννης. Για, νὰ ἰδῶ τὸ ἄλλο.

— Νά, τὸ ἄλλο εἶναι ἕνα σκουφί. Ἄμα τὸ βάλῃς, δὲ σὲ βλέπουν.

— Μπᾶ, δὲν εἶναι καὶ τίποτα σπουδαῖο, λέει πάλι ὁ τεμπέλης μας. Για, νὰ ἰδῶ καὶ τὸ ἄλλο.

—Τὸ ἄλλο εἶναι ἓνα κοιμάτι, χαλί. Ἄμα κάτσης ἀπάνω, σὲ πᾶσι ὅπου θέλεις.

—Δὲν εἶναι σπουδαῖα πράματα, ἀλλὰ γιὰ νὰ μὴ μαλώνετε, θὰ σᾶς τὰ μοιράσω ἐγώ. Θὰ ρίξω μιὰ πέτρα μακριὰ γιὰ σημάδι, ἐσεῖς θὰ τρέξετε κι ὅποιος πᾶει πρώτος θὰ πάρῃ τὸ σπαθάκι.

—Μπράβο, λένε οἱ ἄνθρωποι, καλὰ τὸ σκέφθηκες. Πάρνει λοιπὸν μιὰ πέτρα καὶ τὴ ρίχνει ὅσο πιὸ μακριὰ μποροῦσε. Ἐτρέξαν τὰ τρία ἀδέρφια ποῖός θὰ φθάσῃ στὸ σημάδι πρώτος. Ἀρπάζει αὐτὸς μάνι-μάνι τὸ σκουφί, τὸ φορεῖ. Ἀρπάζει καὶ τὸ σπαθάκι καὶ κάθεται πάνω στὸ χαλί καὶ λέει:

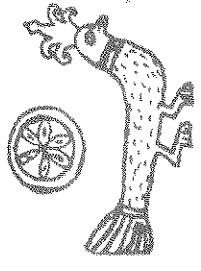
—Χαλάκι μου, στὸ Γκιουν-γκιορμέζ ὄβρασι.
Γυρίζουν ὕστερα τ' ἀδέρφια. Ἐδῶ ὁ ἄνθρωπος, ἐκεῖ ὁ ἄνθρωπος... αὐτὸς τριουθενά. Ἀγκαλιάζονται τώρα, φιλιῶνται καὶ λένε:

—Καλὰ ποὺ βρέθηκε αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος νὰ μᾶς πάρῃ τὸν πειρασμὸ γιὰ νὰ μὴ μονιάσωμε.

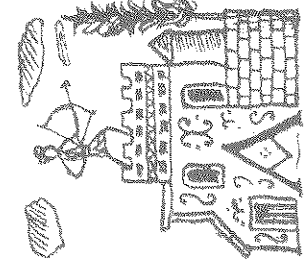
Στὸ μεταξὺ τὸ χαλάκι ἔφερε τὸν τειπέλι στὸ Γκιουν-γκιορμέζ ὄβρασι. Ρώτησε ἀπ' ἐδῶ, ρώτησε ἀπ' ἐκεῖ, ἔμαθε ποῦ εἶναι τὸ σπίτι τῆς γυναίκας του. Βάζει λοιπὸν τὸ σκουφί καὶ πᾶει καὶ τὴ βρῖσκει νὰ ὑφαίνῃ στὸν ἀργαλειό. Ἔτσι ποὺ δὲ φαινόνταν καθόλου μὲ τὸ σκουφί στὸ κεφάλι, ἄρχισε νὰ τὴν περιφάρῃ: νὰ τραβᾷ τὰ μαλλιά τῆς, νὰ σπᾷ τίς κλωστές, νὰ τὴν τσιμπᾷ. —Ὅποιος εἶναι νὰ φανερωθῇ, λέει ἡ νεράιδα, καὶ δὲν θὰ τὸν κάνω τίποτα.

Βγάζει κι αὐτὸς τὸ σκουφί καὶ φανερώνεται. Μόλις τὸν εἶδε ἡ γυναῖκα του, τὸν γνώρισε. Χαρῆς πιά κι ἀγκαλιάσματα. Κατάλαβε πὼς τὴν ἀγαποῦσε πολὺ, γιὰ νὰ ρθῇ νὰ τὴ βρῇ στὸ μέρος αὐτὸ τὸ μακρινό.

Ἐκῶσαν λοιπὸν γάμο καὶ χαρῆς καὶ ζῆσαν αὐτοὶ καλὰ καὶ μεῖς καλύτερα.

21. Η ΜΑΓΕΜΕΝΗ ΛΙΜΝΗ

ΡΥΧΗ τοῦ παραμυθιοῦ, καλησπέρα τῆς ἀφεντιάς σας.

Ἦταν μιὰ φορὰ κ' ἓναν καιρὸ ἓνας βασιλιάς κ' εἶχε τρεῖς γιουὺς. Ἐμεγάλωσαν, ἤρθαν σὲ ἡλικία νὰ παντρευτοῦν. Εἶχε τρεῖς σαττῆς ὁ γέρος ὁ βασιλιάς καὶ τρία τῶξα. Ἐδῶσε σὲ κάθε ἓνα γιουὸ ἀπὸ ἓνα τῶξο καὶ μιὰ σαττῆ καὶ τοὺς εἶπε ν' ἀνεβῶν στὸ ψηλότερο μέρος τοῦ παλατιοῦ καὶ νὰ ρίξῃ κάθε ἓνας τὴ σαττῆ του κι ὅπου πέσῃ, σὲ ὅποιον αὐλή, ἐκεῖνο τὸ κορίτσι νὰ πάρῃ γυναῖκα.

Ἀνεβήκανε στὸ ψηλότερο μέρος τοῦ παλατιοῦ. Ρίχνει ὁ μεγάλος τὴ σαττῆ του, ἔπεσε σὲ μιὰ αὐλή, ὅπου ἦταν ἓνα ὠραῖο παλάτι. Ἐκεῖ ἦταν ἓνα ὠραῖο κορίτσι καὶ τὸ πῆρε γυναικα. Ἀνεβαίνει καὶ ὁ δεύτερος, ρίχνει τὴ σαττῆ του, ἔπεσε σ' ἓνα ὠραῖο σπίτι κ' ἦταν ἓνα ὠραῖο κορίτσι μέσα καὶ τὸ πῆρε κι αὐτὸς γυναῖκα. Ἐμεινε τώρα ὁ μικρότερος, γιὰτὶ ὁ βασιλιάς, πρὶν ἀκόμη τοὺς δώσει τὴ σαττῆ, ἔκαμε τρία παλάτια χωριστὰ ἀπὸ τὸ δικό του καὶ τοὺς εἶπε:

— Παιδιά μου, νὰ παντρευθῆτε νὰ καθήσετε στὰ παλάτια σας μὲ τὶς γυναῖκες σας.

Ἐυχαριστήθηκαν τὰ βασιλόπουλα, παντρεύτηκε ὁ μεγάλος, παντρεύτηκε ὁ δεύτερος, τώρα ἔχομε τὸν μικρό.

Ὁ μικρὸς ὄλο ἀργοποροῦσε, σήμερα νὰ ρίξῃ τὴ σαττῆ του, Ἐκῶσαν κύριο νὰ ρίξῃ τὴ σαττῆ του. Περνοῦσε ὁ καιρὸς ἔτσι.